

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Pavla Molka a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **Š. F.**, zast. Mgr. Michaelou Kopeckou, advokátkou se sídlem Chodská 1281/30, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, se sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 5. 2019, č. j. 710/2019-160-SPR/3, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 5. 8. 2021, č. j. 10 A 98/2019 - 40,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 5. 8. 2021, č. j. 10 A 98/2019 - 40, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalovaný rozhodnutím uvedeným v záhlaví zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy, odboru dopravněsprávních činností (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 31. 5. 2017, č. j. MHMP 907485/2017. Daným rozhodnutím správní orgán I. stupně zamítl žalobcovy námitky a potvrdil provedený záznam dvanácti bodů v bodovém hodnocení řidiče ke dni 18. 7. 2009.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu k Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Ze správního spisu zjistil, že záznam sedmi z celkových dvanácti bodů byl žalobci zapsán na základě trestního příkazu Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 16. 6. 2009, č. j. 2 T 208/2009 - 108 (dále jen „trestní příkaz“), kterým byl uznán vinným za trestný čin ublížení na zdraví dle § 224 odst. 1 a 2 zákona č. 140/1961 Sb., trestního zákona, ve znění účinném do 31. 12. 2009 (dále jen „trestní zákon“). Daný trestný čin žalobce spáchal podle trestního příkazu tím, že dne 8. 4. 2008 řídil osobní automobil ve Slovenské republice v obci Varín a v důsledku nepřiměřené rychlosti nedokázal bezpečně zabrzdit před kolonou motorových vozidel, vybočil do protisměru, kde se střetl

s protijedoucím osobním motorovým vozidlem, čímž porušil zákon č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), přičemž v důsledku střetu utrpěly dvě osoby zranění mající charakter těžké újmy na zdraví, dvě osoby utrpěly zranění mající charakter ublížení na zdraví a jedna osoba byla lehce poraněna.

[3] Ačkoliv městský soud souhlasil s obecným východiskem, že správní orgán rozhodující v řízení o námitkách proti provedení záznamu bodů v registru nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na jejichž základě byl záznam proveden, neznamená to, že správní orgány nejsou oprávněny hodnotit kvalitu, resp. formální náležitosti, podkladových rozhodnutí k zaznamenaným bodům. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) ze dne 6. 6. 2018, č. j. 10 As 141/2018 - 40, platí, že se správní orgány mohou námitkami o formálních nedostatecích pokutových bloků zabývat do té míry, v jaké mohou zpochybnit způsobilost jednotlivých podkladů pro záznam. Rozhodnutí lze akceptovat jako způsobilý podklad pro bodový záznam, pokud netrpí zásadní vadou spočívající např. v nesrozumitelnosti či nicotnosti. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 21. 3. 2012, č. j. 5 As 118/2011 - 103, odmítl, že by byl správní orgán bez dalšího oprávněn či povinen vždy provést záznam bodů na základě jakéhokoliv podkladu.

[4] V daném případě postupovaly české orgány činné v trestním řízení vůči žalobci dle zásady personality trestního práva, jelikož užily české trestní právo na čin spáchaný na Slovensku. Nejvyšší soud k tomu v usnesení ze dne 8. 9. 2010, sp. zn. 5 Tdo 834/2010, shrnul ustálenou judikaturu, podle níž pokud zavinění obviněného spočívá v porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích, nelze na věc použít pravidla provozu na pozemních komunikacích platná na území České republiky, ale je třeba použít pravidla platná na území toho státu, kde byl trestný čin spáchán. Český trestní soud tak neměl hodnotit porušení povinností řidiče na území Slovenské republiky dle českého zákona o silničním provozu, ale dle pravidel platných na území Slovenské republiky. Dle usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016 - 46, č. 3656/2018 Sb. NSS, je třeba u vadného či neúplného označení všech ustanovení, která tvoří porušenou právní normu, v každém jednotlivém případě posoudit závažnost daného pochybení. Z tzv. skutkové věty trestního příkazu je zřejmé, že trestní soud kvalifikoval jednání žalobce jako porušení pravidel dle českého zákona o silničním provozu, přičemž z obsahu trestního příkazu nevyplývá, že by se jednalo o písařskou vadu. Jde tak o vadu právní kvalifikace jednání žalobce. Skutečnost, že o vině rozhodl český soud, není rozhodující pro posouzení oprávněnosti záznamu sedmi bodů. České správní orgány totiž přičetly žalobci „české“ body za jednání spáchané na Slovensku. Dle městského soudu nelze řidiči připsat body za jednání, kterého se dopustil v zahraničí a které odporovalo povinnostem dle tamních právních předpisů. Zákon o silničním provozu ukládá řidičům povinnosti, které lze vynucovat pouze na území České republiky, a zároveň nestanoví, že by řidič byl povinen „česká“ pravidla dodržovat i v zahraničí. Žalobce poukazoval na to, že vůbec neměl být za toto jednání potrestán záznamem, tudíž měly správní orgány zvážit, zdali se na toto jednání v zahraničí vůbec mohl aplikovat český zákon o silničním provozu. Žalovaný proto neměl hodnotit trestní příkaz jako podklad způsobilý k záznamu sedmi bodů.

[5] Městský soud naopak neshledal důvodnou námitku ohledně délky správního řízení a několik let trvající nečinnosti správního orgánu I. stupně.

pokračování

II. Kasační stížnost a vyjádření ke kasační stížnosti

[6] Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) napadá rozsudek městského soudu kasační stížností, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[7] On i správní orgán I. stupně postupovali ve správním řízení v souladu s § 123b zákona o silničním provozu. Správnímu orgánu I. stupně nepříslušelo, aby posuzoval, zda byl trestní příkaz vydán v souladu s platnou právní úpravou. Též mu nepříslušelo zvažovat, zda odpovídající počet bodů zaznamenaná či nikoliv. Předmětem řízení o námitkách není přezkum pravomocného trestního příkazu. Dle rozsudku NSS ze dne 13. 2. 2018, č. j. 3 As 82/2017 - 24, je příslušný správní orgán oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam, tedy pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy nebo soudu ve smyslu § 123b odst. 1 a 2 zákona o silničním provozu, zda byl záznam v registru řidičů proveden v souladu s daným podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá bodovému hodnocení v souladu s přílohou k zákonu o silničním provozu. Správní orgán v daném řízení zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů, na jejichž základě byl záznam proveden, jelikož na tyto akty je třeba nahlížet jako na správné, zákonné a nezměnitelné až do okamžiku, než je příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídaným postupem prohlásí za nezákonné a zruší je.

[8] Stěžovatel dále nesouhlasí se závěrem, že na jednání žalobce, ke kterému došlo v cizině, se použije české trestní právo, aniž by se zároveň vyžadovalo, aby naplnil znaky uvedeného trestného činu i na území České republiky. Pokud by jednání bylo v cizině trestné a na území České republiky nikoliv, pak by byl pachatel takového trestného činu beztrestný. Sporným trestním příkazem byl žalobci uložen i trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel určených k přepravě osob v trvání dvou let. Zákaz činnosti je platný i na území České republiky, přičemž žalobce musí odevzdat řidičský průkaz. Zákaz řízení motorových vozidel musí být zaznamenán v registru řidičů. Trestní příkaz se od nabytí právní moci stal tzv. bezvadným právním aktem. Správní orgán provádějící záznam bodů v bodovém hodnocení řidiče je tímto právním aktem vázán, a to zejména jeho výrokem. Nemá tak možnost volby, zda byl daný čin správně kvalifikován v trestním řízení. Na to nemá ani dostatečnou odbornost. Stěžovatel je přesvědčen, že postupoval v souladu s judikaturou, která zcela jasně vymezila podmínky pro přezkum podkladů při rozhodování o námitkách proti záznamu bodů v evidenční kartě řidiče.

[9] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhl její zamítnutí. Městský soud závěr o nezpůsobilosti trestního příkazu podložil ustálenou judikaturou a vypořádal se s argumenty, které jsou nyní předkládány v kasační stížnosti. Nesouhlasí s tvrzením stěžovatele, že městský soud *de facto* rozporuje trestní příkaz vydaný jiným soudem a tím překračuje právní rámec stanovený v § 75 odst. 2 s. ř. s. Z napadeného rozsudku vyplývá, že si městský soud byl zcela vědom zákonných mantinelů pro posouzení trestního příkazu a v bodě 66. rozsudku reflektoval, že není povolán k tomu, aby vytýkal náležitosti výrokové části rozhodnutí v trestním řízení a napravoval jejich nedostatky, ale je oprávněn učinit si úsudek o tom, jak zásadní je vada trestního příkazu a jaký má vliv na posouzení způsobilosti tohoto podkladu pro rozhodnutí správního orgánu v dané věci. Takový přístup je možný de rozsudku NSS ze dne 13. 10. 2010, č. j. 1 As 16/2010 - 105. Stěžovatel

se mýlí, pokud má za to, že městský soud učinil předmětem posouzení správnost a zákonnost trestního příkazu. Předmětem posouzení byla otázka způsobilosti trestního příkazu k provedení záznamu bodů v registru řidiče. K zodpovězení této otázky musel provést úvahu o charakteru vady trestního příkazu.

[10] Stěžovatel zcela opomíjí skutečnost, že i závěr o tom, že předmětem řízení o námitkách zásadně nemůže být přezkum pravomocného rozhodnutí, má své hranice. Správní orgán v námitkovém řízení není pouze jakýmsi mechanickým překlápěčem rozhodnutí orgánu veřejné moci do bodového hodnocení řidiče, ale je oprávněn a povinen se zabývat otázkou způsobilosti daného rozhodnutí pro provedení záznamu v evidenční kartě řidičů. Závěr stěžovatele, že mu nepřísluší provádět úvahu o tom, zda odpovídající počet bodů zaznamená či nikoli, není v souladu s ustálenou judikaturou. Z ní naopak vyplývá, že v námitkovém řízení je správní orgán povinen zkoumat i skutečnost, zda existuje způsobilý podklad pro záznam bodů. Daný trestní příkaz takovým podkladem není. Dle rozsudku NSS č. j. 1 As 16/2010 - 105 není rozhodnutí o přestupku, jehož výrok je v návaznosti na jeho další části nesrozumitelný, způsobilým podkladem pro záznam bodů do evidenční karty řidiče. V nyní projednávaném případě ze samotné skutkové věty trestního příkazu vyplývá zcela zjevný rozpor, když na jedné straně trestní soud uvádí, že k dopravní nehodě došlo na území Slovenské republiky, a na druhé straně odkazuje na porušení českého zákona o silničním provozu. Zcela zavádějící je tvrzení, že správní orgány nemají možnost volby a posouzení, zda byl daný čin správně kvalifikován v trestním řízení, a že na to nemají dostatečnou odbornost. Správní orgán I. stupně si k této otázce u stěžovatele vyžádal právní stanovisko a ten mu sdělil, že Obvodní soud pro Prahu 2 nesprávně posoudil právní otázku, když nesprávně vyslovil, že žalobce jednal při řízení vozidla ve Slovenské republice v rozporu se zákonem o silničním provozu. Stěžovateli tak bylo známo, že trestní příkaz trpí vadou právní kvalifikace. Stěžovatel tudíž pochybil, pokud ve svém rozhodnutí nerefletoval zřejmou vnitřní rozpornost trestního příkazu.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v kasační stížnosti, a neshledal vady, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[12] Kasační stížnost je důvodná.

[13] Vzhledem k tomu, že stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti také důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., zabýval se NSS nejprve tímto důvodem. Nejvyšší správní soud pro stručnost odkazuje na judikaturu ohledně posouzení toho, jaké vady naplňují tento kasační důvod (viz např. rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, č. 133/2004 Sb. NSS, nebo ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS). Napadený rozsudek nelze považovat za nepřezkoumatelný. Městský soud dostatečným a srozumitelným způsobem vysvětlil, z jakých důvodů dospěl ke svým závěrům. Pouhý nesouhlas stěžovatele se závěry napadeného rozsudku nepředstavuje důvod pro jeho zrušení pro údajnou nepřezkoumatelnost.

pokračování

[14] Nejvyšší správní soud ze správního spisu zjistil, že žalobce byl trestním příkazem uznán vinným z trestného činu ublížení na zdraví dle § 224 odst. 1 a 2 trestního zákona, kterého se dopustil tím, že dne 8. 4. 2008 řídil osobní automobil v obci Varín ve Slovenské republice, přičemž v důsledku nepřiměřené rychlosti nedokázal bezpečně zabrzdit před stojící kolonou motorových vozidel, vybočil do protisměru, kde se střetl s protijedoucím osobním motorovým vozidlem, čímž porušil § 5 odst. 1 písm. b), § 11 odst. 1, a § 16 a § 18 odst. 1 zákona o silničním provozu. V důsledku střetu vozidel utrpěly dvě osoby poranění mající charakter těžké újmy na zdraví, dvě osoby utrpěly poranění mající charakter ublížení na zdraví a u jedné osoby zranění nedosáhlo charakteru ublížení na zdraví. Též došlo k hmotné škodě na vozidlech. Tímto trestním příkazem byl žalobce odsouzen k podmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 12 měsíců, současně mu byl uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel určených k přepravě osob smluvní zdravotní přepravy a osob smluvní osobní přepravy za úplaty všeho druhu v trvání dvou let. Za toto jednání mu správní orgán I. stupně zapsal ke dni 18. 7. 2009 do evidenční karty řidiče záznam sedmi bodů za jednání, které spočívalo ve *způsobení dopravní nehody porušením povinnosti řidiče, při které došlo k usmrcení nebo k těžké újmě na zdraví*. Následně vedl správní orgán I. stupně déle než sedm let řízení o námitkách proti provedení záznamu celkem dvanácti bodů, které žalobce uplatnil dne 25. 11. 2009.

[15] Úvaha městského soudu, že Obvodní soud pro Prahu 2 neměl porušení povinností řidiče hodnotit dle českého zákona o silničním provozu, ale podle slovenské právní úpravy, vycházela z přílehlavé judikatury. Podle usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 5 Tdo 834/2010, jež vychází z rozhodnutí Nejvyššího soudu Slovenské socialistické republiky ze dne 24. 7. 1980, sp. zn. 7 Tz 67/80, se v případě, že české orgány převezmou od orgánů cizího státu trestní stíhání českého občana pro trestný čin spáchaný v cizině, posuzuje trestnost tohoto činu podle českého zákona. Pokud však zavinění obviněného spočívá v porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích, nelze na věc aplikovat pravidla provozu na pozemních komunikacích platná na území našeho státu, ale je třeba aplikovat pravidla provozu na pozemních komunikacích platná na území toho státu, kde byl trestný čin spáchán.

[16] Spornou otázkou v projednávaném případě je, zdali v tomto ohledu správní orgány mohly hodnotit výše uvedený trestní příkaz jako podklad nezpůsobilý pro záznam bodů. V řízení o námitkách proti provedení záznamu bodů v evidenční kartě řidiče se posuzuje pouze to, zda byly záznamy bodů provedeny v souladu se zákonem, tj. zda podkladem pro záznam bylo pravomocné rozhodnutí, které vydal příslušný orgán, či zda počet zaznamenaných bodů odpovídá spáchanému přestupku (srov. rozsudek NSS ze dne 27. 3. 2019, č. j. 1 As 61/2019 - 24). Dle výše uvedeného rozsudku NSS č. j. 1 As 16/2010 - 105 k tomu, aby mohl správní orgán provést záznam v evidenční kartě řidiče, je nutné, aby rozhodnutí o přestupku bylo srozumitelné a aby z něj jednoznačně vyplývaly skutečnosti umožňující konstatovat dosažení dvanácti bodů. Co se však týče samotného aktu, na jehož základě byl záznam proveden, platí pro něj presumpce správnosti a není na správních orgánech, resp. správním soudu, aby se zabývaly jeho zákonností a správností.

[17] Nejvyšší správní soud souhlasí se závěrem uvedeným v bodě 56. napadeného rozsudku, že rozhodnutí o přestupku nelze akceptovat jako způsobilý podklad pro bodový záznam, pokud trpí zásadní vadou spočívající např. v nicotnosti nebo nesrozumitelnosti.

Dle usnesení rozšířeného senátu ze dne 12. 3. 2013, č. j. 7 As 100/2010 - 65, č. 2837/2013 Sb. NSS, lze za nicotný považovat akt, který vykazuje tak závažné vady, že vůbec není schopen vyvolat jakékoliv právní účinky. Za nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost lze dle rozsudku NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 As 39/2010 - 76, č. 2145/2010 Sb. NSS, považovat taková rozhodnutí, která „*postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, (...) jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné.*“ Daný trestní příkaz však intenzity výše uvedených vad zjevně nedosahuje.

[18] Nejvyšší správní soud v bodě [17] rozsudku ze dne 4. 12. 2013, č. j. 6 As 67/2013 - 16, konstatoval, že správní orgán v řízení o záznamu bodů do evidenční karty řidiče „*zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden, neboť na tyto akty je třeba nahlížet jako na správné, zákonné a nezměnitelné, a to až do okamžiku, než je příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídaným postupem prohlásí za nezákonné a zruší je.*“ (zvýraznil NSS) V tomto postupu se uplatňuje zásada presumpce správnosti aktů orgánů veřejné moci. Dle tohoto rozsudku též platí, že orgánu příslušnému k řízení o námitkách proti záznamu bodů do registru řidičů nepřísluší přezkum skutkového stavu a právní kvalifikace rozhodnutí vydaného v jiném řízení. Nesouhlas se skutkovými závěry a právním posouzením obsaženým v rozhodnutí o přestupku tedy nelze úspěšně uplatňovat v námitkovém řízení, jelikož směřuje proti pravomocným rozhodnutím vydaným jiným orgánem v jiném řízení (srov. rozsudek NSS ze dne 8. 3. 2018, č. j. 9 As 144/2017 - 27). Takové tvrzení lze uplatnit jen v opravných prostředcích směřovaných přímo proti rozhodnutí o přestupku. Dle rozsudku NSS ze dne 30. 5. 2018, č. j. 6 As 377/2017 - 57, platí, že i kdyby bylo rozhodnutí o přestupku nezákonné, například proto, že by vycházelo z nesprávného právního posouzení skutku, nejednalo by se o důvod pro zrušení záznamu bodů v evidenční kartě řidičů.

[19] Správní orgány tudíž mohly v projednávaném případě například přezkoumat, zdali nabyl trestní příkaz právní moci či zda byl vydán příslušným orgánem. Nemohly však provést přezkum právní kvalifikace jednání, kterého se žalobce dopustil, a nemohly posoudit, zdali Obvodní soud pro Prahu 2 podřadil jeho jednání pod správnou právní normu, jelikož to náleží pouze trestnímu soudu. Ostatně i z § 57 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, jasně plyne, že správní orgán si *nemůže učinit úsudek o tom, zda byl spáchán trestný čin, přestupek nebo jiný správní delikt a kdo za něj odpovídá.* Pokud žalobce nesouhlasil s tím, jak byl jeho čin posouzen, měl možnost proti trestnímu příkazu podat odpor, na jehož základě by došlo ke zrušení trestního příkazu a trestní řízení by pokračovalo. O dané možnosti byl v trestním příkazu poučen. Tuto možnost však nevyužil, a trestní příkaz tak nabyl právní moci. Námitku nesprávného právního posouzení v pravomocném rozhodnutí poté nemohl úspěšně uplatnit až v námitkovém řízení.

[20] Odkaz městského soudu na rozsudek NSS č. j. 5 As 118/2011 - 103 ohledně toho, že pro záznam bodů není způsobitelným jakýmkoliv podklad, není zcela přiléhavý pro projednávanou věc, jelikož v tehdejší případě nebyly součástí správního spisu pokutové bloky, z nichž jedině bylo možné zjistit, pro jaký přestupek bylo tehdejší blokové řízení vedeno, a bez nichž tak nebylo možné dospět k závěru, z jakého jednání byl tehdejší

pokračování

stěžovatel skutečně shledán vinným. V projednávané věci ovšem byl trestní příkaz součástí správního spisu. Judikatura NSS uvedená v bodě 58. napadeného rozsudku týkající se zpochybnění skutečností uvedených v podkladu pro záznam bodů se nezabývala tím, zda došlo k podřazení pod správnou právní normu. Rozsudek ze dne 26. 9. 2019, č. j. 3 As 298/2017 - 23, se týkal otázky, zda o spáchání přestupku projednaného v blokovém řízení vypovídají oznámení o uložení pokuty za ně (bez doložení alespoň kopií jednotlivých pokutových bloků), a zda tedy lze na jejich základě zaznamenat body. Rozsudek ze dne 2. 6. 2021, č. j. 6 As 174/2019 - 44, se týkal toho, že si správní orgány nemusejí vyžádat originály pokutových bloků, aby se vypořádaly s námitkami proti zápisu bodů, které jsou paušální, typizované, uplatňované šablonovitě ve všech případech bez ohledu na konkrétní skutkové okolnosti, takže je lze i bez vyžádání originálů pokutových bloků hodnotit jako nevěrohodné. K odkazu na usnesení rozšířeného senátu č. j. 4 As 165/2016 - 46 v bodě 67. rozsudku městského soudu je třeba uvést, že v tehdejší věci se jednalo o řízení o přestupku a nikoliv řízení o záznamu bodů, ve kterém je přezkum samotného rozhodnutí o přestupku mnohem omezenější.

[21] Uvádí-li městský soud v bodě 68. napadeného rozsudku, že se Obvodní soud pro Prahu 2 dopustil vadné právní kvalifikace, je třeba připomenout závěr z výše uvedeného rozsudku NSS č. j. 6 As 67/2013 - 16, že správním orgánům nepřísluší v řízení o námitkách proti zápisu bodů přezkoumávat právní kvalifikaci spáchaného činu. Dle bodu [19] rozsudku č. j. 6 As 377/2017 - 57 může řidič úspěšně brojit proti záznamu bodů pouze tehdy, pokud *„nebyly pro záznam naplněny zákonné podmínky vyplývající z § 123b odst. 1 a 2 zákona o silničním provozu. Musí tedy tvrdit, že vůbec neexistuje pravomocné rozhodnutí o přestupku, případně že mu nebyl zapsán počet bodů danému přestupku odpovídající.“* V projednávané věci však není sporné, že existuje pravomocné rozhodnutí o trestném činu, které vydal příslušný soud. Žalobce též netvrdil, že mu měl být správně zapsán nižší počet bodů. Nejvyšší správní soud proto shledal důvodnou námitku, že správní orgány nebyly v daném případě oprávněny zpochybnit trestní příkaz vydaný Obvodním soudem pro Prahu 2 z důvodu tvrzené chybné aplikace rozhodných právních předpisů a nepřihlížet k němu z hlediska zapsání bodů.

[22] Stěžovatel v další kasační námitce připomněl, že pokud by na Slovensku bylo jednání trestné, ale na území ČR nikoli, pak by zde byl pachatel takového činu beztrestný, což se v daném případě zjevně nestalo, ostatně trestním příkazem byl žalobci mimo jiné uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel určených k přepravě osob v trvání dvou let, který je na území ČR nesporně platný. Nesouhlasí proto s tvrzením městského soudu v bodě 63. rozsudku, že pro trestnost žalobcova činu bylo dostatečné, že jeho jednání bylo trestné na území Slovenské republiky a nikoli na území ČR. K tomu je ovšem nutno uvést na pravou míru, že nic takového městský soud netvrdil. V bodě 63. napadeného rozsudku za použití poněkud složitější formulace pouze vysvětlil, že na žalobcovo jednání použijí české orgány činné v trestním řízení české právo, aniž by k danému jednání muselo nutně dojít na území České republiky. Uzavřel, že *„není vůbec problematické, že byl žalobce takto odsouzen za jednání učiněné na Slovensku“*. S tím se NSS ztotožňuje.

[23] Naopak v bodech 69., 70., 73. a 74. vyjadřuje městský soud pochybnosti nad tím, zda lze vůbec zapsat body českému řidiči za jednání, jehož se dopustil v cizině (byť za ně

byl odsouzen českým soudem). Zejména v bodě 69. uvedl, že „nelze připsat body řidiči na území České republiky (tj. sankcionovat jej za porušení povinností podle zákona o silničním provozu) za jednání, které se uskutečnilo v zahraničí a v rozporu s povinnostmi řidiče podle tamních právních předpisů.“ Proti tomuto závěru ovšem žádná kasační námitka nemíří, a proto se k němu NSS nemůže v tomto řízení vyjádřit.

[24] Městský soud navíc tyto pochybnosti uvedl spíše jako podpůrný a ne zcela zdůvodněný argument pro svůj zrušující výrok. Ten je v první řadě opřen o domněnku, že český správní orgán může při záznamu bodů zohlednit svůj názor o nezákonnosti trestního rozhodnutí českých soudů způsobené chybnou aplikací českých právních předpisů na porušení dopravních předpisů na Slovensku. Toto východisko městského soudu NSS výše vyvrátil. Přestože tak doplňující argument naznačený v bodech 69., 70., 73. a 74. rozsudku městského soudu nebyl vyvrácen, protože nebyl kasační stížností napaden, je třeba uzavřít, že důvody pro zrušení správního rozhodnutí z podstatné části neobstojí. Rozsudek městského soudu je tudíž nutno zrušit (viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 14. 4. 2009, č. j. 8 Afs 15/2007 - 75, č. 1865/2009 Sb. NSS, body 66 a násl.).

IV. Závěr a náklady řízení

[25] Nejvyšší správní soud rozhodnutí městského soudu z výše uvedených důvodů v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Dle § 110 odst. 4 s. ř. s. je městský soud vázán právním názorem uvedeným v tomto rozsudku.

[26] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud v novém rozhodnutí, jak je stanoveno v § 110 odst. 3 s. ř. s.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. ledna 2022

JUDr. Pavel Molek
předseda senátu